

opusdei.org

Sant Josepmaria i el Principat d'Andorra, pel bisbe d'Urgell

Us oferim el pròleg del llibre 'Andorra: terra d'acollida', obra de Mons. Joan Enric Vives. L'autor explica el significat de la relació entre el fundador de l'Opus Dei i aquest país dels Pirineus.

05/12/2007

Mons. Joan Enric Vives

Enguany s'escauen els 70 anys d'un camí d'alliberament que va portar

cap a Andorra molta gent que fugia d'una Espanya tenyida de sang a causa de la guerra civil i de la persecució religiosa que s'hi desencadenà, principalment en els primers mesos i anys de guerra, amb el terror que especialment els cristians van haver de sofrir. En un grup d'aquestes persones hi havia sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, el fundador de l'Opus Dei, que ens honora amb el fet que ell caminà pels nostres camins i pogué salvar la vida passant pel nostre bisbat d'Urgell fins a la llibertat que tingué a Andorra. Aquest viatge i l'ajuda de la Verge Maria en moments dolorosos de gran prova, marcà la vida de sant Josepmaria. Ell sempre en restà molt agraït, i guardà com un gran tresor i tot un símbol la rosa de fusta de Rialb, que sempre l'acompanyà i que avui es conserva a l'església de Roma on reposen les seves santes despulles.

Aquell cru desembre de 1937, acompanyat per un grup de joves amics i deixebles seus, a qui se'ls va gravar la ruta per sempre més, sant Josepmaria hagué de realitzar un difícil camí, un particular viacrucis que va començar a Peramola i Pallerols de Rialb, amagats per les muntanyes i dormint al ras o en cabanes de pastors. Així anaren travessant la serra d'Aubenç, i després de saludar Santa Fe i superar encara les serres d'Ares i de Burbre, albiraren la llibertat en entrar al Mas d'Alins, dins la parròquia de Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra que els acollí fraternalment.

El Sr. Jordi Piferrer ha sabut explicar amb detalls precisos i suggerents la ruta realitzada, tantes vegades per ell resseguida posteriorment i ben senyalada, perquè serveixi com a memorial d'aquell camí de llibertat que molts van recórrer. I el periodista Sr. Alfred Llahí ha recollit

els documents que parlen d'aquelles jornades plenes de fred i de neu, que va viure sant Josepmaria al Principat d'Andorra, terra d'acollida i camí d'alliberament com acostumava a recordar després sempre més el sant que ha obert un camí de santificació en la vida ordinària per a tants homes i dones d'arreu del món. L'home de Déu que és conegut i famós per un llibre seu "*Camí*", el tenim aquí descrit com un "*caminant*", que aprèn l'obediència a la voluntat de Déu amb despullament i pobresa, amb dolor i esforç sacrificat, i sempre en camí vers l'alliberament que només es dóna totalment en el seu Senyor, el Ressuscitat.

Aquest llibre vol ser també un homenatge a tantes bones persones, algunes de ben conegudes i d'altres d'anònimes, que, sovint desinteressadament i com a bons samaritans, es van prestar a fer de

guies en tan difícils i controlats camins.

Els mossens que aleshores hi havia a Andorra, Mn. Jaume Argelagós, rector de Sant Julià de Lòria, que va acollir els fugitius, i Mn. Lluís Pujol, rector de Sant Esteve d'Andorra la Vella i arxiprest de les Valls, que va conviure intensament amb el sant del 2 al 10 de desembre d'aquell 1937, mereixen també el nostre reconeixement. No els movia cap altre sentiment que la caritat cristiana, en veure com arribaven aquells homes, forçats a viure el camí dels fugitius, com l'home malferit i nafrat de la paràbola del bon samarità (*Lluc* 10,25-37). En aquest relat que teniu a les mans, s'hi fa present el rostre samarità de l'Església que acollia amb amor un sant sacerdot i els joves que l'acompanyaven.

El Principat d'Andorra, terra d'acollida i recer de pau, ha conservat aquest merescut títol al llarg de la seva història. També malda avui per ser-ho en les circumstàncies diferents del seu avui com a país de frontera. Són les seves arrels, que no hem d'esmoreir mai. En aquell temps era una Andorra pobra, que acabava de sofrir un dels aiguats més devastadors, semblants als que també portarien molt de dolor a la tardor de 1982, dels quals encara en conservem una viva memòria.

Ara Andorra és més ufanosa i pròspera, però el sentiment de la nostra gent i el seu tarannà acollidor són la carta magna, junt amb la ininterrompuda pau dels segles, que configura la seva història i que amb orgull podem presentar dins el concert de les nacions.

L'acolliment de tanta gent fugitiva, d'un bàndol i de l'altre, d'un país i de l'altre, que van trobar la pau i la vida a les valls d'Andorra, entre els quals el protagonista d'aquest llibre, sant Josepmaria Escrivà, avui venerat per tota l'Església com a sant i protector, és una gesta que hem de conservar com el més preuat tresor. Ell vetllarà també perquè Andorra mantingui el seu esperit acollidor i caritatiu, faci honor a la seva tradició cristiana que ha afaïçonat els nostres costums més arrelats, i ens ajudi a fer que l'hospitalitat sigui sempre el signe distintiu del nostre petit país.

Agraeixo als qui han fet possible aquest llibre amb el seu treball d'investigació i de restauració de la ruta que s'hi descriu. Ens aporta un testimoni colpidor que honora el Principat d'Andorra i la nostra Església diocesana d'Urgell. Les seves pàgines ens fa adonar de la tragèdia que representa tota guerra i tota

persecució religiosa, i com hem de treballar tots i sempre per ser artesans de pau i de respecte a la llibertat religiosa com un dret inalienable de tota persona humana. Que sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, prevere que proclamà en l'Església la crida universal a la santedat i a l'apostolat, pregui perquè Déu ens concedeixi que en el treball de cada dia ens configurem a Jesús, i servim amb amor ardent l'obra de la redempció!.

+Joan-Enric Vives

Bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/sant-josepmaria-i-el-principat-dandorra-pel-bisbe-durgell/> (19/03/2026)